

Еремия.

(Възхитенъ.) Отлично Павле! Така: законитѣ трѣб-
ва да сѣ за всички равни, а не за едни майка, за
други — мащеха. Само вѣра!

Павли.

Щомъ си съ насъ. Ние всичко разбираме, са-
мо ни трѣбваше единъ човѣкъ като тебъ. Ние отъ
кога мислѣхме за новъ маякъ, ама като нѣмаше кой
да ни покаже. Но сега —

Еремия.

Така, така! Да не забравя: ще кажешъ на
майстора, че азъ искамъ да направя нѣщо на висо-
кия прозорецъ, та да почака.

(Влиза Бистра и почерпва съ сладко Павла).

Павли.

(Щомъ взема сладко) Сега да отивамъ.

Инокентий.

Защо тъй бързашъ?

Павли.

Бързамъ, защото работата не търпи стоене.
(излиза).

VII.

Еремия.

Ето хора които заслужватъ всички симпатии.
Ето дѣло, за което не трѣбва да се жали ни време,
ни животъ даже. Това е сила, мощъ, — това е ве-
личаво!

Инокентий.

Върви, върви съ тѣхъ, синко!

Еремия.

Но и ти трѣбва да бѣдешъ съ насъ, чичо. Тѣ
заслужватъ подкрѣпа.